

Zarzuty i główne argumenty

Jedyną podstawą odwołania podniesioną przez wnoszącą odwołanie jest naruszenie przez Sąd art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ w związku z wydaniem orzeczenia w sprawie T-423/12 dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 4 546 248 („zakwestionowanego znaku towarowego”). W szczególności Sąd popełnił następujące błędy, wydając orzeczenie utrzymujące w mocy dokonane przez OHIM ustalenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd:

1. niepoprawnie ocenił cechy charakterystyczne właściwego kręgu odbiorców, nie biorąc pod uwagę okoliczności, że świadczona przez wnoszącą odwołanie usługa Skype opierała się na najnowszej i innowacyjnej formie technologii w dacie pierwszeństwa zakwestionowanego znaku towarowego („dacie odniesienia”), a tym samym, że właściwy krąg odbiorców cechował się ponadprzeciętnym poziomem wiedzy technicznej i wzmoczoną zdolnością rozróżniania znaków towarowych;
2. wydaje się, że Sąd błędnie przyjął, iż uznanie przez wnoszącą odwołanie, że towary i usługi objęte zakwestionowanym znakiem towarowym są identyczne z niektórymi z towarów i usług objętych wcześniejszym znakiem towarowym, jest równoznaczne z uznaniem, że wcześniejszy znak towarowy cieszył się w dacie odniesienia wzmocnionym charakterem odróżniającym lub renomą w stosunku do elementów, które nakładają się z elementami wyszczególnionymi dla zakwestionowanego znaku towarowego;
3. niewłaściwie zastosował prawo pod kilkoma względami, badając dokonaną przez OHIM ocenę podobieństwa wizualnego, fonetycznego i conceptualnego rozpatrywanych znaków towarowych, w szczególności opierając się na nieprawidłowej fikcji prawnej, zgodnie z którą przeciętny konsument czyta pojedynczy krótki wyraz od lewej do prawej, przywiązując nienależytą wagę do współwystępowania liter S-K-Y na początku obu znaków, nie biorąc pod uwagę elementu graficznego zakwestionowanego znaku towarowego, a także nie dokonując ustalenia, że różnica conceptualna między znakami towarowymi neutralizuje jakiegokolwiek podobieństwo wizualne i fonetyczne;
4. popełnił dwa znaczące błędy, potwierdzając dokonane przez OHIM ustalenie, że wcześniejszy znak towarowy cieszy się wzmocnionym charakterem odróżniającym w odniesieniu od towarów i usług spoza „podstawowych” usług rozpowszechniania telewizyjnego świadczonych przez interwenientów: po pierwsze, błędnie oparł się na używaniu wcześniejszego znaku towarowego w odniesieniu do „podstawowych” usług świadczonych przez interwenientów, aby wywieść na tej podstawie, że inne usługi także cechują się charakterem odróżniającym; a po drugie, wziął pod uwagę dowody używania z okresu następującego po dacie odniesienia;
5. niewłaściwie zastosował prawo pod kilkoma względami, przeprowadzając całościową ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, wskutek niewzięcia pod uwagę:
 - i. istotnej renomy, którą cieszył się zakwestionowany znak towarowy w dacie odniesienia; oraz
 - ii. dowodów praktycznych, że rozpatrywane znaki towarowe od ponad dziesięciu lat bezkolizyjnie współistnieją na rynku, przy czym interwenci nie wytoczyli w tym czasie żadnego powództwa o naruszenie, co wskazuje w przemożny sposób, że w dacie odniesienia nie występowało *prawdopodobieństwo* wprowadzenia w błąd.

Zgodnie z powyższym wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału: 1) o uchylenie orzeczenia Sądu w sprawie T-423/12 i przekazanie zgłoszenia OHIM do rozpatrzenia; oraz 2) o nakazanie zwrotu kosztów postępowania na rzecz wnoszącej odwołanie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 5 maja 2015 r. w sprawie T-184/13, Skype/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 15 lipca 2015 r. przez Skype

(Sprawa C-384/15 P)

(2015/C 354/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Skype (przedstawiciele: A. Carboni, M. Browne, solicitors)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Sky IP International Ltd, Sky plc

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie orzeczenia Sądu z dnia 5 maja 2015 r. w sprawie T-184/13 w całości i przekazanie zgłoszenia OHIM do rozpatrzenia; oraz
- obciążenie OHIM i wszelkich interwenientów w postępowaniu odwoławczym kosztami poniesionymi przez nich samych oraz kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w ramach niniejszego postępowania oraz w ramach postępowania (i) przed Sądem w sprawie T-184/13; (ii) przed Czwartą Izbą Odwoławczą w sprawie R 121/2011-4; oraz (iii) przed Wydziałem Sprzeciwów w sprawie sprzeciwu B 1 046 046.

Zarzuty i główne argumenty

Jedną podstawą odwołania podniesioną przez wnoszącą odwołanie jest naruszenie przez Sąd art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾ w związku z wydaniem orzeczenia w sprawie T-184/13 dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 4 521 084 („zakwestionowanego znaku towarowego”). W szczególności Sąd popełnił następujące błędy, wydając orzeczenie utrzymujące w mocy dokonane przez OHIM ustalenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd:

1. niepoprawnie ocenił cechy charakterystyczne właściwego kręgu odbiorców, nie biorąc pod uwagę okoliczności, że świadczona przez wnoszącą odwołanie usługa Skype opierała się na najnowszej i innowacyjnej formie technologii w dacie pierwszeństwa zakwestionowanego znaku towarowego („dacie odniesienia”), a tym samym, że właściwy krąg odbiorców cechował się ponadprzeciętnym poziomem wiedzy technicznej i wzmoczoną zdolnością rozróżniania znaków towarowych;
2. wydaje się, że Sąd błędnie przyjął, iż uznanie przez wnoszącą odwołanie, że towary i usługi objęte zakwestionowanym znakiem towarowym są identyczne z niektórymi z towarów i usług objętych wcześniejszym znakiem towarowym, jest równoznaczne z uznaniem, że wcześniejszy znak towarowy cieszył się w dacie odniesienia wzmocnionym charakterem odróżniającym lub renomą w stosunku do elementów, które nakładają się z elementami wyszczególnionymi dla zakwestionowanego znaku towarowego;
3. niewłaściwie zastosował prawo pod kilkoma względami, badając dokonaną przez OHIM ocenę podobieństwa wizualnego, fonetycznego i konceptualnego rozpatrywanych znaków towarowych, w szczególności opierając się na nieprawidłowej fikcji prawnej, zgodnie z którą przeciętny konsument czyta pojedynczy krótki wyraz od lewej do prawej, oraz przywiązując nienależytą wagę do współwystępowania liter S-K-Y na początku obu znaków, a także nie dokonując ustalenia, że różnica konceptualna między nimi neutralizuje jakiegokolwiek podobieństwo wizualne i fonetyczne;
4. popełnił dwa znaczące błędy, potwierdzając dokonane przez OHIM ustalenie, że wcześniejszy znak towarowy cieszy się wzmocnionym charakterem odróżniającym w odniesieniu od towarów i usług spoza „podstawowych” usług rozpowszechniania telewizyjnego świadczonych przez interwenientów: po pierwsze, błędnie oparł się na używaniu wcześniejszego znaku towarowego w odniesieniu do „podstawowych” usług świadczonych przez interwenientów, aby wywieść na tej podstawie, że inne usługi także cechują się charakterem odróżniającym; a po drugie, wziął pod uwagę dowody używania z okresu następującego po dacie odniesienia;
5. niewłaściwie zastosował prawo pod kilkoma względami, przeprowadzając całościową ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, wskutek niewzięcia pod uwagę:

- i. istotnej renowy, którą cieszył się zakwestionowany znak towarowy w dacie odniesienia; oraz

- ii. dowodów praktycznych, że rozpatrywane znaki towarowe od ponad dziesięciu lat bezkolizyjnie współistnieją na rynku, przy czym interwenci nie wytoczyli w tym czasie żadnego powództwa o naruszenie, co wskazuje w przemożny sposób, że w dacie odniesienia nie występowało *prawdopodobieństwo* wprowadzenia w błąd.

Zgodnie z powyższym wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału: 1) o uchylenie orzeczenia Sądu w sprawie T-184/13 i przekazanie zgłoszenia OHIM do rozpatrzenia; oraz 2) o nakazanie zwrotu kosztów postępowania na rzecz wnoszącej odwołanie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia)
w dniu 17 lipca 2015 r. – Hilde Orleans i in./Vlaams Gewest, interwient: Gemeentelijk
Havenbedrijf Antwerpen**

(Sprawa C-387/15)

(2015/C 354/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hilde Orleans, Rudi Van Buel, Marina Apers

Strona pozwana: Vlaams Gewest

Interwient: Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen

Pytanie prejudycjalne

Regionalny plan zabudowy zawiera przepisy urbanistyczne, w których wiążąco uregulowane jest, że rozwój obszarów (w szczególności dla zakładów związanych z portami morskimi i drogami wodnymi, parków logistycznych, infrastruktury dróg wodnych oraz infrastruktury drogowej i transportowej), na których występują walory przyrodnicze (obszar siedliska naturalnego lub siedlisko gatunku, dla którego wyznaczono dany specjalny obszar ochrony), które wnoszą wkład w cele ochronne rozpatrywanych specjalnych obszarów ochrony, jest możliwy dopiero po utworzeniu trwałego siedliska na obszarach występowania gatunków rzadkich lub zagrożonych (wyznaczonych na terenie Natura 2000) i po rozstrzygnięciu rządu flamandzkiego po uprzednim zajęciu stanowiska przez administrację flamandzką odpowiedzialną za ochronę przyrody – które musi być częścią wniosku o udzielenie zezwolenia urbanistycznego w celu wykonania wspomnianych przepisów – że nastąpiło trwałe utworzenie obszarów występowania gatunków rzadkich lub zagrożonych.

Czy te przepisy urbanistyczne wraz z założonym w nich pozytywnym rozwojem obszaru występowania gatunków rzadkich lub zagrożonych mogą zostać uwzględnione przy określaniu możliwych istotnych oddziaływań lub w ramach oceny oddziaływania w rozumieniu art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej ⁽¹⁾, czy też te przepisy urbanistyczne można uznać tylko za „środki kompensujące” w rozumieniu art. 6 ust. 4 dyrektywy siedliskowej, o ile spełnione są przesłanki ustanowione w tym przepisie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. L 206, s. 7).